

Colecția „Ego. Proză“ este coordonată de Lucian Dan Teodorovici.

© 2019 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: © Mymadeo/Shutterstock.com

Foto autor: din arhiva personală

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506

București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1,
et. 1, sector 4, 040031, O.P. 53

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

LĂZĂROIU, SEBASTIAN

Zilele lui MM / Sebastian Lăzăroiu. – Iași: Polirom, 2019

ISBN print: 978-973-46-7772-6

ISBN ePub: 978-973-46-7744-3

ISBN PDF: 978-973-46-7745-0

821.135.1

Printed in ROMANIA

Sebastian Lăzăroiu

Zilele lui MM

roman

POLIROM
2019

— Mac-cel-nesănatos. Pentru mine-i bun, Marlon. Și pentru tine.

— Deci cum ai știut?

Jules nu se grăbea, mustăcea, se rotea încă în jurul tomberonului. Un spot strălucitor i se așeză pe cap. Părea acum un ascet de carton aureolat de foc.

— Simplu. Jane, pe când trăia... n-ai observat?... În perioada *aia* devinea *balelofilă*?

— Adică?

— Mânca aşa, ca sparta...

Marlon nu putea spune că observase. Ce știa acum e că Jane trăia, desigur, și nu prea mai mâncă defel.

— Posibil...

— Aşa se-ntâmplă înainte de... *știi tu*. În casa asta-i o femeie la „știi tu“. Dacă ai chef, caută tampoanele. Le simt acolo.

Marlon își refuză curiozitatea.

— Femeile *alea* cumpără mai mult decât pot mâncă, deh, slavele poftelor, dar și slavele oglinzi, aşa că mai bine de jumate aruncă.

— E o teorie bună...

— Funcționează fără greș.

— N-ai putea să miroși de la început pizza sau Mac-ul?

— Aș putea, dar și-o pungă goală de la Mac miroase la fel. Sângele zice când e plină. Nu-mi mai bat capul.

Lui Marlon i se păru un raționament bun și-și târî mai departe papucii găuriți în urma lui Jules, în peripatetismul porcăriilor urbane.

Acum, orbul se ghemuise și adulmeca miasme dinspre gazonul tuns din fața casei.

— O droaie de câini, zise el.

— N-aș putea ști.

— Ba se simte. Trăsnește a rahat de câine. Cel puțin cinci, la aşa duhoare.

— Tot orașul miroase a rahat de câine, Jules. Și ce aflăm?

— Că-i potol mare în tomberon. Vrei să te uiți?

Marlon deschise capacul ținându-se de nas. Începu să scoată. O pungă de pâine feliată, pe jumătate plină, o cutie cu icre, tot la fel, o bucată de brânză sleită, trei roșii veștede. Toate vechi, toate străluceau.

Jules i-o luă înainte.

— Pâine, icre, brânză, roșii. Fă-le încoa', Marlon. Și lasă-mă s-o vâr mai adânc, că nu-i tot.

Orbul își scufundă mâna-n zoaie ca-ntr-o pălărie cu aur și materializă o conservă de fasole.

— Fasole sau mazăre?

— Fasole, zise Marlon.

— Bun, un pic expirată, dar nu mult.

— Și care-i treaba cu câinii, Jules?

Orbul îi întoarse spatele țanțoș. Se îndepărta. Roata de la monociclu scâncea umil și pungile ticsite foșneau săcâitor. Marlon îl urma ca un învățăcel mediocre. Întunericul întrerupt de fascicule blânde îi îmbrăca pe amândoi.

— Vrei să știi? Natura umană, Marlon. Cine are un câine, hai, doi, e om de ispravă. De la cinci câini în sus, avem o suferință.

— Nu-nțeleg...

— Oamenii ăştia nu iubesc oamenii, iubesc câinii. Cine nu iubește oamenii nici pe Dumnezeu nu-l

iubește. Cine-l nu iubește pe Dumnezeu aruncă pâinea întreagă, conservă de fasole, icrele, salamul, sosul de roșii. Toate cel puțin pe jumătate.

— Să nu-i judecăm, Jules...

— Ah, cum aş putea? Cu ei, mațele nu-mi mai ghiortăie. Dragul meu, mi-e mai ușor să cred că Dumnezeu a lăsat *sângel* femeiesc și cîinii ca să nu moară de foame orbul Jules și tovarășii lui.

Marlon râde din toată inima, iar Jules zâmbește și el încântat, auzind rafalele vesele ale tovarășului său.

— Îmi place când râzi, Marlon. Tu nu râzi prea des. Noi râdem mult. Mi-era greu să mă obișnuiesc aşa...

Apoi orbul îl rugă să mai plimbe și el monociclul încărcat. Obosise. Roata scărțâia pe trotuarul plin de crăpături și Marlon îi studia cu atenție spîtele multicolore. Era ceva în curcubeul rotitor care-l fascina și nu-și putea explica ce e. Se gândi că-i același „ceva“ în toate roțile de pe lumea asta, care să ne amintească cine suntem într-un moment sau altul. Dar ce să fi fost?

— Ascultă, Jules, ce zice bunul reverend despre roată?

— Roată?

— Da.

— Nu știu să fi zis ceva despre roată, Marlon. Da' cre' că-ți place reverendul. Daaa, o încântare să-l cunoști. Maică-mea îi sorbea cuvintele de pe buze. Ei, chiar aşa îmi zicea. Când mi-e sete, Jules, merg la adunare. Despre roată? Hm... Nimic... Și cred că nu fără vreun motiv. Nu credea în roată.

— Cum aşa?

— Că-i plăcea lui să credă că niciodată nu te mai întorci pe unde ai mai fost. D-aia îmi și spunea – trăiește acum, Jules, n-o să mai prinzi asta încă o dată.

— Când îți zicea?

— Murise ăl bătrân și plângeam în neștire, Marlon. ’Cea – plângi, Jules, trăiește, că n-o să mai plângi aşa și de trăit altfel o să trăiești.

— Și maică-ta?

— S-a dus și ea, mai târziu, când nu mai eram deloc un copil. Avea dreptate reverendul. Am plâns și la ea, da’ nu mai era la fel. Ochii mă trădaseră deja. Îți închipui? Pe taică-miu îl văzusem lungit în coșciug, rece și pomădat, plângeam de mila lui, pe măicuța... Eh, am atins-o doar, dar ce bine o „vedeam“! Era frumoasă, liniștită, avea un zâmbet pe față, buzele ei groase strânse, de parcă se supărase pe noi și nu mai voia să ne vorbească, bărbia ieșită un pic în afară... O trufașă toată viața... Îmi părea rău.

Jules se opri ostenit. Marlon crezu că lăcrimează, dar nu lăcrima deloc. Doar nările-i fremătau ca ale unui pisoi multumit.

— Avem o scrisoare de rămas-bun.

— Unde?

— Uite-aici, pe undeva, prin tomberonul ăsta de hârtie.

— De unde-ai știut că-i un tomberon de hârtie?

— Păi, nu-i greu. Gunoiul amestecat miroase altfel decât ăl sortat.

— Și scrisoarea?

— E undeva pe-acolo. Trăsnește rău a bourbon, din tomberonul cu sticle. Cineva a băut tare și era supărată. O femeie. Femeile tinere sortează gunoiul. S-a certat cu drăguțul. A scris o scrisoare de adio sau ceva, sărăcuța, dar n-a avut curajul... Slavă cerului!

Marlon deschise recipientul cu hârtii și răvăși pe-acolo: facturi, plicuri, ziare, hârtie de ambalaj, cutii de carton, nicio scrisoare de adio.

— Ai găsit?

— Nu, nimic, nicio scrisoare de adio. Bine, ar însemna să răstornă ăsta, să cauț pe îndelete.

— Și ce te oprește, Marlon?

— Mi-e frică să nu te fi înselat, Jules...

— Frumos ai spus... Poate că e, poate că nu e, dragul meu. Important e că fata aia-i bine, nu? Poate n-a mai vrut să scrie nimic.

Nu-i plăcea deloc lui Marlon c-a trebuit să inventeze povestea despre el și Jane, cum că murise, că, vezi Doamne, el pierduse și casă, și tot, și, îngenuncheat de durere, s-a refugiat pe străzi. Întâi și întâi, îl chinuia gândul c-a „omorât-o“ pe Jane. Jane era vie, în ciuda crizelor sale, în pofida amneziilor și gesturilor împiedicate; poate tocmai astea erau semnele ei vitale. Și-apoi el, care trăia stipendiat cu zece mii pe lună, se plângea că nu mai are nimic în fața acestor parălitici ai sortii care chiar mâncau din gunoaie și se înveleau cu cartoane. Erau mai multe nedreptăți decât minciuni în toată fantasmagoria asta. Și nu de puține ori se gândise c-a fost doar o extravaganta de-a lui, ceea ce încă o dată îl confrunta cu destinele de lângă el. De pildă, Jules, un om care ajunsese să fie atât

de simplu fiindcă excentricitățile lipsurilor și îndurărilor se lipiseră de el iremediabil. Da, poate față de Jules măcar ar fi trebuit să fie onest, mai ales că putea păstra un secret. De altfel, orbul simțea foarte acut taina purtată de Marlon și, din când în când, nu ezita să-l descoasă.

Chiar și-acum, rămânând doar ei doi, în odiseea resturilor menajere, Jules îl mai trăgea de limbă.

— Tot nu pot să-mi imaginez cum a murit nevastă-ta, omule... Alzheimer? Adică, ce?

— Adevărul e că trăiește, Jules. Dar locuiește într-un azil. Am pierdut casă și tot, cu tratamente și ipoteci peste ipoteci. Nu ne-am mai putut permite să stăm împreună. Dar o vizitez zi de zi, sunt tot lângă ea.

Se hotărâse să-și mai îndulcească toată gogorița aceea. Măcar să n-o „omoare“ pe ea.

Jules oftă.

— Păi, dacă-i în viață, ce mai contează?... E uitucă, nu? Uită să halească sau să meargă la baie, dar trăiește. De fapt, *roata nu i se mai învârte ei, aşa-i?* Ea nu se mai întoarce în locuri pe care să le recunoască. Da' i-au rămas toate alealte.

Marlon avu atunci viziunea liniarității discontinue care acaparase ființa lui Jane. Cât de adevărat! De fapt, multe din automatismele noastre intruchipează *rozeta asta* care se tot întoarce în același punct.

— Într-un fel, și eu eram ca ea, Marlon. Când s-a făcut seară în ochii mei, aveam durere, furie, frici. Vedeam și ce n-aveam cum să văd, ce nu văzusem